

Sveika, mano Brangioji Lietuva,

esi kaip Motina antroji, o aš – tik dar viena gyvenimo žaidėja.

Žaidžiu, minčių svajonėse paskendus, svarstydam, kur Tavas kelias jauną mano sielą ves.

Metu aš kaladėlę, o ji man atsuka Tave, ir ateina suvokimas, kad nematau savęs vienos, nes dar daugelį metų eisi man iš paskos.

Tik ar nesuklupsu pakeliui, kai tavieji vaikai Tavo vardą mėtys į šalis?

Ar mes patys lekiančioje realybėje nepamesime lietuviybės, ne iš pykčio, o iš neatsakomybės?

Bet aš tariau Tau pažadą širdingą – tausosiu tavo garbę nuo skausmų, tikėsiu laisvės paukščiais, kedenančiais Tavo padangę žydą.

Skleidžiu nedaug kam norimą girdėti žinią: iškovotoji laisvė niekad nebuvo tik didžiulė teisė.

Tai atsakomybė už kiekvieną dieną, žodį, veiksma, mokėjimą ją arti širdies laikyti tarsi antrąją gyvybę.

Metu aš antrą kaladėlę, o ten Tavo didi trispalvė į vienybę kviečia.

Tada svarstau apie skausmus Tavus, lygindama juos su savais ir bandau suprasti, kiek dėl mūsų išgyvenai.

Patyrei kančias, kai laisvas žodis buvo pavojingas, kai namai temo liūdesiu, bet švito tikėjimu.

Jutai, kuomet tylą reišė išlikimą. Savų šaknų neatsisakei – tik dar giliau į žemę jas įleidai ir iki šiol lietuvičius drąsius augini.

Žaliuok vasarą, kai linksma, ir slėpkis sniego pusnyse, kai liūdesys apims. Tik prašau, nepražūk, Brangioji, mūsų laimė Tavojoje slypi.

Tavuoju prieglobsčiu, meile ir saugumu užauginta Urtė

Sedos Vytauto Mačernio gimnazija, Ia kl.